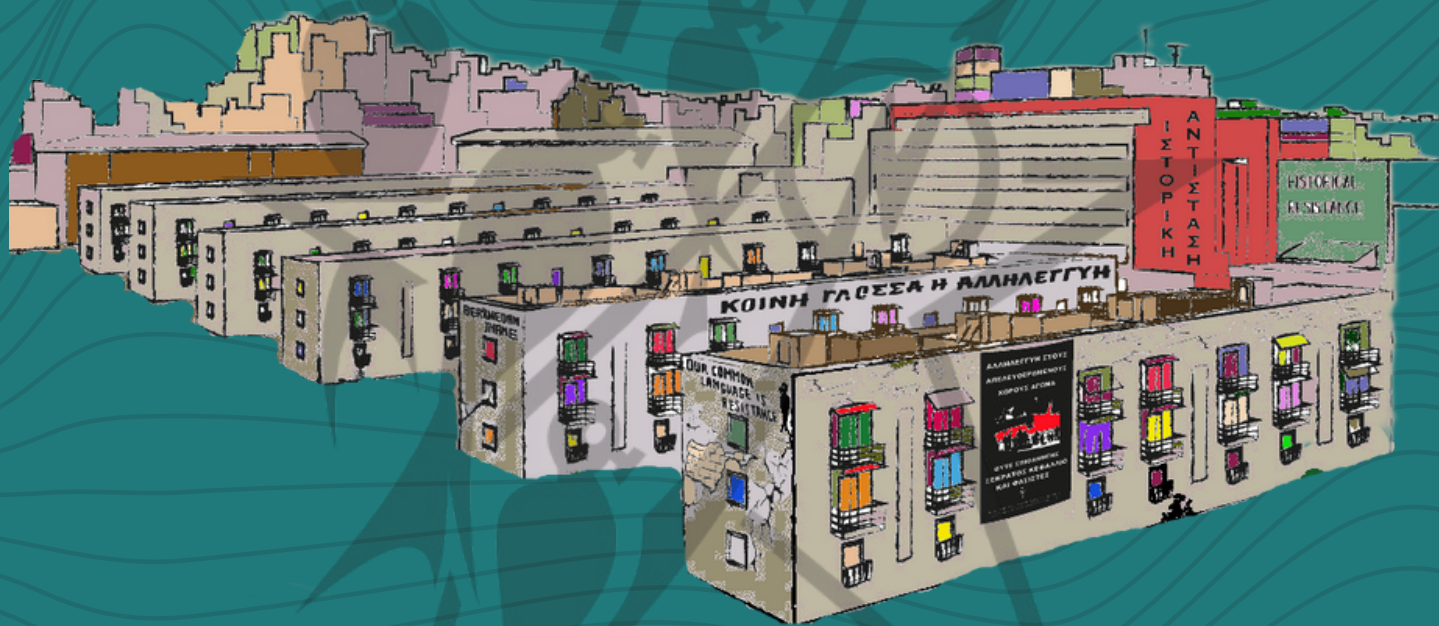

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΩΝ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ
ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ

Περιεχόμενα

Πρόλογος	4
Η Ιστορία της Γειτονιάς	7
Η Ιστορία της Κοινότητας	8
Αυτονομία	9
Δύο παραδείγματα των δομών μας	11
Διοικητική Δομή	15
Κοινότητα-Πλατφόρμα-Επιτροπή	17
Σχέσεις - Προβληματικές - Εργαλεία -Δίκαιο	19
Καταστολή και Υπεράσπιση της Κοινότητας Κοινωνική Αυτοάμυνα	21
Διεθνισμός	25
Επίλογος	26

Πρόλογος

«Υπάρχουν στιγμές που ένα γεγονός ή ένας αγώνας εισέρχονται με ένταση, ως ζωτικά στοιχεία, στη δυνατότητα διαμόρφωσης του παρόντος».
Walter Benjamin

Αν στραφούμε μέσα μας και αναρωτηθούμε, ποιο είναι αυτό το στοιχείο που κάνει τον άνθρωπο νωθρό, φοβισμένο, ν' αφήνεται να του τσαλαπατούν την αξιοπρέπεια του κι εκείνος να παρακολουθεί θεατής να του παίρνουν τη ζωή μέσα από τα χέρια του, τι θα απαντούσαμε; Αλήθεια, τι συμβαίνει και ο σύγχρονος άνθρωπος, ειδικά στις δυτικές κοινωνίες, καθηλώνεται και γίνεται έρμαιο στα χέρια κάποιων που παίρνουν αποφάσεις για αυτόν, τις πραγματοποιούν και τέλος τις επιβάλλουν με κάθε νομιμότητα;

Ο νόμος και ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος και η πάλη του με την εξουσία. Είναι σαφές ότι από τότε που υπάρχει η θεσμισμένη (θεσμοθετημένη) εξουσία η πάλη αυτή είναι ασταμάτητη. Ο Αισχύλος περιγράφει πολύ γλαφυρά την πάλη αυτή στον «Προμηθέα Δεσμώτη» και αναδεικνύει τη δομική σχέση του κράτους με τη βία βάζοντας τη Βία και το Κράτος να είναι αδέλφια και να είναι αυτοί οι δυο που καρφώνουν τον Προμηθέα στον βράχο. Η αντίσταση του ανθρώπου απέναντι στη βία, την οργανωμένη και νομιμοποιημένη από την εξουσία, είναι καταγεγραμμένη μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Μια σειρά από εξεγέρσεις, αντιστάσεις, επαναστάσεις και φυσικά αίμα, όπου οι άνθρωποι του καιρού τους πάλεψαν ενάντια στην αδικία, την ανισότητα και τον πόνο που προκαλούσε η κάθε εξουσία στη ζωή τους, διέγραψαν την πορεία της ανθρωπότητας ως σήμερα διασώζοντας την αξιοπρέπεια της απέναντι στη βαρβαρότητα που επιχειρεί να μας καταβάλει ολοκληρωτικά ως είδος.

Η βαρβαρότητα αυτή έχοντας τη βάση της στο κέρδος των λίγων και στην εκμετάλλευση των πολλών, εκτείνεται φυσικά και στις έννοιες όπου επιχειρεί διαρκώς να στρεβλώσει και τις οποίες η ανθρωπότητα διήνυσε πολλά χρόνια και πολλές και σύνθετες διαδικασίες εωςότου τις κωδικοποιήσει γλωσσικά. Μία από αυτές τις έννοιες είναι η αυτονομία, για την οποία γίνεται λόγος διαρκώς και προκρίνεται ως μία από τις βασικές δυνατότητες που σου δίνει ο σύγχρονος τρόπος ζωής. Γίνεται όμως να είναι αυτόνομο ένα άτομο μέσα στο πλαίσιο των καπιταλιστικών κοινωνιών όπου κυριαρχεί η ιδιώτευση και ο ατομικισμός; Η απάντηση είναι όχι, γιατί η ίδια η λέξη αυτονομία δεν εμπεριέχει μόνο την έννοια αυτό (εγώ) αλλά και τον νόμο, νομή, νέμω μοιράζομαι... και μάλλον για να μιλήσουμε για αυτονομία έξω από την κοινωνική ή συλλογική ζωή θα έπρεπε να εφεύρουμε μια νέα λέξη. Ένας από τους ορισμούς που δόθηκαν για την αυτονομία ήταν από τον Καστοριάδη, ο οποίος λέει πολύ εύστοχα:

“Η αυτονομία δεν είναι το κλείσιμο αλλά το άνοιγμα.”

Οπότε αντιλαμβανόμαστε ότι πρόκειται για συλλογική-κοινωνική αυτονομία. Δηλαδή η αυτονομία του κάθε ατόμου ξεχωριστά εξωσυλλογικά και εξωκοινωνικά, είναι αδύνατη, βρίσκεται δηλαδή σε έναν μη τόπο.

Η συγκρότηση κοινοτήτων υπήρξε ο φυσικός τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι επιβίωσαν προϊστορικά και για τα περισσότερα χρόνια ως *homo sapiens*, μέχρι και το πέραςμα στην πατριαρχία, η οποία έχει τις βάσεις της στη γεωργική επανάσταση με τη δημιουργία των τάξεων και των έμφυλων διακρίσεων. Η ιστορία δείχνει, ότι φτάσαμε ως εδώ ως είδος, γιατί συγκροτούσαμε κοινότητες όπου τα μέλη τους αλληλοπροστατεύονταν, αλληλοστηρίζονταν, μοίραζαν τις δουλειές μεταξύ τους και το κάθε μέλος τους είχε το ρόλο του που λειτουργούσε προωθητικά και πάντα προς όφελος της κοινότητας και άρα προς όφελος του εαυτού του.

Οι εξουσίες το ξέρουν πολύ καλά, ότι ο άνθρωπος μέσα στις κοινότητες δυναμώνει, ακριβώς επειδή δεν είναι μόνος του και απαντάει πολύ πιο εύκολα στις ανάγκες του και συνεπώς και ο φόβος μειώνεται από τη στιγμή που όλα αντιμετωπίζονται συλλογικά. Μέσα λοιπόν στο πέραςμα των χρόνων και με την ενδυνάμωση των εξουσιών, η έννοια της κοινότητας δαιμονοποιήθηκε κι έγινε κάτι το αφύσικο, ενώ επικράτησε το μοντέλο του ανθρώπου-άτομο που μόνο του μπορεί να τα βάζει με όλους και όλα, να επιβιώνει και ν' αναρριχάται κοινωνικά. Το να κάνεις κοινές συμφωνίες θεσμικών και ηθικών αρχών, να μοιράζεσαι τον χώρο, τ' αγαθά και τους πόρους, να συμφωνείς με τα υπόλοιπα μέλη και οι αποφάσεις να παίρνονται από κοινού και να πραγματοποιούνται από κοινού, όλα όσα δηλαδή συνιστούν τον κοινοτισμό, παρουσιάζονται ως κάτι παράλογο.

Όμως, όπως λέει και ο Εδουάρδο Γκαλεάνο:

«Ο κόσμος από την ανάποδη επιβραβεύει ανάποδα: υποτιμά την τιμιότητα, επικρίνει την εργασία, ανταμείβει την έλλειψη τύψεων και τρέφει τις θηριωδίες. Οι δάσκαλοί του ρίχνουν το φταίξιμο στη φύση: η αδικία, λένε, είναι φυσικός νόμος.»

Η Κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών που συγκροτήθηκε το 2010, είναι μια κοινότητα που συνδέει το παρελθόν με το μέλλον. Κρατάει αυτό το νήμα της σύνδεσης μιας φυσικής νομοτέλειας μέσα στον παράλογο κόσμο του παρόντος. Κρατάει τη σπίθα μιας ζωής που δεν είναι μέσα στη βαρβαρότητα, αλλά επιδιώκει την ισοτιμία, την ανθρωπιά... Αυτό το μοναδικό εγχείρημα στο ευρωπαϊκό έδαφος, με τις 27 περίπου εθνικότητες και τις αντίστοιχες γλώσσες, κόντρα στην αφήγηση για την "ασυνεννοησία της Βαβέλ", καταφέρνει να μιλάει μια γλώσσα κοινή, αυτή που δίνει τη δύναμη στις κοινωνίες να επιβιώνουν και να εξελίσσονται, αυτή που ενισχύει τους δεσμούς, αυτή που επιτρέπει στο άτομο να έχει αυτονομία, αυτή που μας επιστρέφει πίσω την χαμένη μας ανθρωποσύνη και δεν είναι άλλη, από τη γλώσσα της αλληλεγγύης.

Η ύπαρξη της Κοινότητας είναι μια πραγματικότητα και συμβαίνει εδώ και τώρα, στο κέντρο μιας μητρόπολης, ανάμεσα στο Δικαστικό μέγαρο και τη Γ.Α.Δ.Α. Φυσικά έχει ενοχλήσει την εξουσία, η οποία κινητοποιώντας όλους τους μηχανισμούς της επιχειρεί αρχικά να κατασκευάζει μέσω των καθεστωτικών ΜΜΕ το προφίλ μιας εγκαταλελειμμένης γειτονιάς στην οποία παρεισφρέουν παραβατικοί και τρομοκράτες, για να επιχειρούν στη συνέχεια οι κατασταλτικές δυνάμεις (με χρήση χημικών, κρότου λάμψης, πλαστικών σφαιρών, εισβολή μέσα στα σπίτια, ξυλοδαρμούς, απαγωγές κ.τ.λ.) μέσα σε μια γειτονιά 400 ανθρώπων που σφύζει από ζωή και βρίσκεται ανάμεσα σε δύο νοσοκομεία, ένα εκ των οποίων είναι το μεγαλύτερο ογκολογικό νοσοκομείο της χώρας.

Για την Κοινότητα η βία της εξουσίας είναι αναμενόμενη και η αντίσταση απέναντι σε αυτή τη βία αυτονόητη. Κάθε μέρα ένα ανθρώπινο μελίσσι σε μια κυψέλη 14.500 τ.μ. απαντάει στις ανάγκες του, αυτοοργανώνεται και υφαίνει αργά και σταθερά μια άλλη κουλτούρα η οποία είναι οδηγός για αυτόν τον “άλλο κόσμο” που κατοικεί χρόνια μέσα στα όνειρα όσων δεν έπαψαν στιγμή να πιστεύουν ότι “η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο”.

Η Ιστορία της Γειτονιάς

Τα Προσφυγικά της Λ. Αλεξάνδρας στην Αθήνα, χτίστηκαν μεταξύ του 1933-1936 σε ένα οικόπεδο, έκτασης 14.500 τ.μ., προκειμένου να στεγάσουν πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία, οι οποίοι ήδη από τη δεκαετία του 1920, μετά τη μικρασιατική καταστροφή είχαν εγκατασταθεί στη γύρω περιοχή φτιάχνοντας παραπήγματα. Συνολικά χτίστηκαν 8 μπλοκ πολυκατοικιών με 228 διαμερίσματα, με αυλές, κοινόχρηστους και κοινούς χώρους και έναν περιβάλλοντα εξωτερικό χώρο μεταξύ και γύρω από τα κτήρια. Η αρχιτεκτονική τους είναι βασισμένη στο μοντέρνο ρεύμα του Bauhaus και η διαρρύθμιση τόσο του εσωτερικού των κτηρίων όσο και του περιβάλλοντος χώρου με έμφαση στους μεγάλους, άνετους και ποικίλους κοινούς και κοινόχρηστους χώρους, δημιουργούσε εύφορο έδαφος για την διάδραση και την συνύπαρξη των κατοίκων και την προώθηση μιας περισσότερο κοινοτικής ζωής.

Σταδιακά πρόσφυγες άρχισαν να αγοράζουν τα διαμερίσματα, μέσω δανείων με προνομιακούς όρους και η γειτονιά γέμισε ζωή με κόσμο που προερχόταν από την προσφυγιά και που κουβαλούσαν μία άλλη κουλτούρα. Μάλιστα τον Δεκέμβρη του 1944, λίγους μήνες μετά την αποχώρηση των Γερμανών κατακτητών, κατά τη μάχη των Αθηνών, η οποία σηματοδότησε την έναρξη του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα αλλά και την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου, τα Προσφυγικά της Λ. Αλεξάνδρας αποτέλεσαν πεδίο μάχης καθώς οι κάτοικοι τους αλλά και της γύρω περιοχής πρωτοστάτησαν κατά των κρατικών δυνάμεων και των νέων κατοχικών αγγλικών δυνάμεων. Τα Προσφυγικά χτυπήθηκαν έντονα από τις δυνάμεις αυτές και τα σημάδια από τις σφαίρες και τους όλμους του κρατικού και αγγλικού στρατού είναι ακόμη εμφανή στους τοίχους.

Μέσα στο πέρασμα των χρόνων το κράτος απείλησε πολλές φορές ότι θα ισοπεδώσει την ιστορική γειτονιά. Η χούντα ήταν η πρώτη που εξέδωσε υπουργική απόφαση σύμφωνα με την οποία οι 4 πρώτες σειρές κατοικιών θα κατεδαφίζονταν για να χτιστεί το Δικαστικό Μέγαρο, σχέδιο που τελικά δεν προχώρησε. Οι φήμες για ισοπέδωση των κατοικιών και εκσυγχρονισμού της περιοχής συνεχίστηκαν μέσα στις επόμενες δεκαετίες. Τελικά στα τέλη της δεκαετίας του 1990, βγήκε η απόφαση για κατεδάφιση της ιστορικής γειτονιάς προκειμένου να γίνει mall και υπόγειο γκαράζ και να ενοποιηθεί με το γήπεδο του Παναθηναϊκού.

Έτσι, παρουσιάστηκε η Κτηματική Εταιρεία Δημοσίου (ΚΕΔ) και πρόσφερε ένα πολύ χαμηλό χρηματικό, προκειμένου να φύγουν οι κάτοικοι, οι οποίοι αν αρνούνταν θα έχαναν τα σπίτια τους, καθώς το κράτος θα προχωρούσε σε αναγκαστική απαλλοτρίωση. Οι κάτοικοι αρνήθηκαν αρχικά, αλλά υπό καθεστώς τρομοκρατίας το κράτος κατάφερε μέχρι και το 2003 να εκδιώξει τους περισσότερους κατοίκους και 177 διαμερίσματα πέρασαν στο δημόσιο. 51 κάτοικοι αρνήθηκαν να υποκύψουν στην τρομοκρατία και με την συμπαράσταση

της Αρχιτεκτονικής Σχολής, πλήθους αλληλέγγυου κόσμου και διάφορων φορέων προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ) κι έπειτα από δύο δικαστικές αποφάσεις, το 2003 και το 2009 τα Προσφυγικά χαρακτηρίστηκαν διατηρητέα κτήρια ως μνημεία νεώτερης ιστορίας λόγω της αρχιτεκτονικής του Bauhaus αλλά και λπιγ του ότι φέρουν μέχρι και σήμερα τα σημάδια από τα πυρά που δέχτηκαν οι δυνάμεις αντίστασης από τις κυβερνητικές-φασιστικές δυνάμεις και τις αγγλικές συμμαχικές τους κατά την περίοδο των Δεκεμβριανών του 1944. ... Άξιο απορίας βέβαια, πώς ένα ολόκληρο κράτος αγνοούσε την ιστορικότητα των κτιρίων και ήθελε να προχωρήσει στην κατεδάφισή τους...

Η Ιστορία της Κοινότητας

«Στην πραγματικότητα, το μόνο πράγμα που προτείναμε ήταν να αλλάξουμε τον κόσμο.

Τα υπόλοιπα τα έχουμε αυτοσχεδιάσει».
Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος (τώρα Capitan Marcos)

Στη γειτονιά των Κατειλημμένων Προσφυγικών της Λεωφόρου Αλεξάνδρας αρχίσαμε να κατοικούμε αυτόνομοι/ες καταληψίες από διαφορετικές πολιτικές και πολιτισμικές αφετηρίες, ήδη από τις αρχές του 2000, λίγο δηλαδή μετά αφότου το κράτος εκδίωξε τρομοκρατώντας με απαλλοτρίωση και κατεδάφιση των κτιρίων τους 177 από τους 228 ιδιοκτήτ(ρι)ες των διαμερισμάτων των προσφυγικών κατοικιών.

Μαφίες υπενοικίαζαν τα σπίτια, διακινούσαν κι έφτιαχναν ναρκωτικά, λυμαίνονταν τη γειτονιά και οι μπάτσοι μπαινόβγαιναν καθημερινά για να παίρνουν το μερίδιό τους από τα κέρδη. Αυτή, ήταν η αρχική συνθήκη που ενεργοποίησε την ανάγκη μας για συλλογικοποίηση, μαζί με την επίγνωση ότι θα ακολουθήσει καταστολή, καθώς το κράτος και το κεφάλαιο θέλει να εκμεταλλευτεί τη γειτονιά και να την εξευγενίσει, μιας και αποτελεί ένα μεγάλο «φιλέτο» στο κέντρο της πόλης. Καταλάβαμε, ότι για να επιβιώσουμε θα έπρεπε να ενωθούμε και να συλλογικοποιηθούμε. Οραματιστήκαμε μια κοινότητα όπου οι άνθρωποι ζούμε μαζί, τα σπίτια είναι κοινά και δεν ανήκουν σε κάποιον, οι αποφάσεις παίρνονται συλλογικά, τα μέλη αλληλοστηρίζονται και παλεύουμε μαζί σε έναν κοινό δρόμο και αγωνιζόμαστε για τις ζωές μας. Φανταστήκαμε μια αυτόνομη κοινότητα όπου μπορούμε να επιβιώσουμε παράγοντας τροφή και συντηρώντας υλικοτεχνικά τα σπίτια και τη γειτονιά, τα παιδιά μας να αυτομορφώνονται μέσα στην κοινότητα και να μην έχουν ανάγκη ένα σχολείο σαν όλα αυτά εκεί έξω με όλες αυτές τις προβληματικές. Μία κοινότητα όπου δεν υπάρχει βία μεταξύ μας και τα προβλήματά μας να λύνονται με όρους άλλους, όρους που να βασίζονται στη συμπερίληψη, στην οριζοντιότητα, στην αποδοχή.

Φανταστήκαμε πολλά και αποφασίσαμε να πραγματοποιήσουμε τα φανταστικά μας σχέδια...

Πώς όμως από τη φαντασία περνάς στην πράξη; «Πώς το φαντασιακό γίνεται ρεαλιστικό»; Οι απαντήσεις δεν είναι εύκολες γιατί χρειάζεται μια αντιπρόταση απέναντι στο ήδη υπάρχον. Η αυτοοργάνωση όμως, με έναν τρόπο φυσικό βρίσκει τον δρόμο της κι έτσι, οι απαντήσεις άρχισαν να βηματίζουν πάνω στον δρόμο της κοινής προοπτικής. Εκεί, ήταν γραμμένες οι λέξεις «δομές», «υποδομές», «ομάδες εργασίας», «απολογιστική», «κριτική» «αυτοκριτική» και σιγά σιγά προστίθενταν κι άλλες που αποτέλεσαν τα εργαλεία μας για να οργανώσουμε την κοινότητά μας.

Αυτονομία

Το σύστημα οργάνωσης των κοινωνιών μας παράγει βία που την κανονικοποιεί και τη νομιμοποιεί. Κατανοούμε ότι ο τρόπος που είναι δομημένο οδηγεί σ' ένα πλήρες αδιέξοδο, κλιμακώνοντας την αδικία, αναβαθμίζοντας τη βία και δημιουργώντας πόνο και μόνο πόνο σε όλα τα κατώτερα στρώματα. Η απάντηση σε όλο αυτό που μοιάζει τεράστιο, απρόσωπο και ανίκητο είναι να δομήσουμε έναν άλλον τρόπο οργάνωσης όπου τις αποφάσεις και την ευθύνη για τις ζωές μας θα έχουμε εμείς κι όχι μια εξουσία που το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να υπηρετήσει τις οικονομικές ελίτ και να κάνει τα πάντα για το κέρδος ρίχνοντας τα σώματα και τις «ψυχές μας σαν το σιτάρι στις μυλόπετρες».

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, στα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας έχει αναπτυχθεί μία γειτονιά ελπίδας και αντίστασης. Μια γειτονιά που έρχεται από το μέλλον κι αποδεικνύει ότι η ύπαρξη μιας αυτοοργανωμένης κοινότητας στο κέντρο μιας ευρωπαϊκής μεγαλούπολης είναι εφικτή, ανοίγοντας μια προοπτική πάνω στη βάση της αλληλεγγύης, του αλληλοσεβασμού και της αξιοπρέπειας χωρίς ιεραρχίες, αλλά με συναπόφαση και συνευθύνη για τις ζωές μας. Αυτό που μπορεί κάποια/ο/ος να ονειρεύεται για την κοινωνία και για την οργάνωσή της, αυτό που ονομάζουμε φαντασιακό, σε αυτή τη γειτονιά ήδη συμβαίνει και συμβαίνει όχι ως κάτι ολοκληρωμένο και τετελεσμένο, αλλά ως μία διαδικασία που βρίσκεται σ' εξέλιξη, στο εδώ και στο τώρα.

Στην κοινότητα των Προσφυγικών οι άνθρωποι μιλάμε διαφορετικές γλώσσες, πιστεύουμε σε διαφορετικές θρησκείες ή και σε καμία, έχουμε διαφορετικές κουλτούρες και μέσα σε αυτό το πολύμορφο μωσαϊκό καταφέρνουμε να κάνουμε τις συνελεύσεις μας και να συναποφασίζουμε για όλα τα θέματα. Συζητούμε, συμφωνούμε και συνεργαζόμαστε για τους κοινούς μας σκοπούς και μια κοινή προοπτική, αλλά και για την επίλυση απλών καθημερινών προβλημάτων. Παράλληλα η γειτονιά συμμετέχει σε αγώνες που δίνονται λίγα χιλιόμετρα πιο μακριά ή στην άλλη άκρη της γης, αναγνωρίζοντας ότι οι αγώνες είναι κοινοί.

Σήμερα το μεγαλύτερο μέρος της γειτονιάς είναι κατειλημμένο και κατοικείται. Στα Προσφυγικά ζούμε άνθρωποι από όλες τις καταπιεσμένες τάξεις: πρόσφυγες πολέμου, πολιτικοί πρόσφυγες κυρίως από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, μετανάστριες-ες, οικογένειες με παιδιά, γέροι, άρρωστοι, άστεγες, τοξικοεξαρτημένοι, άνθρωποι με ψυχικό πόνο, LGBTQI, πολιτικοί ακτιβιστές-στριες, αναρχικές-οί, κομμουνιστές-στριες, άτομα από κάθε εθνικότητα και θρησκεία, ένα πολιτισμικό μωσαϊκό των από τα κάτω.

Μέσα σε αυτά τα 15 χρόνια, έχουμε καταφέρει να γεμίσουμε τη γειτονιά με ζωή, μεταμορφώνοντάς την στη μεγαλύτερη κοινότητα καταλήψεων (χωρικά και αριθμητικά) της Ελλάδας, με 400/500 μόνιμους κατοίκους. Ο τρόπος που έχει αυτοοργανωθεί η κοινότητα βασίζεται πάνω στις ανάγκες που προκύπτουν. Έτσι,

για παράδειγμα, όταν τα παιδιά της γειτονιάς έχουν ανάγκη για ενισχυτικά μαθήματα ή για δημιουργική απασχόληση..., η δομή του παιδικού στεκιού έρχεται να καλύψει αυτές τους τις ανάγκες. Υπάρχει ανάγκη για φαγητό..., η δομή λογιστικού φροντίζει να έχει η κοινότητα φαγητό.

Η Κοινότητα αποτελεί το οργανωμένο συλλογικό σώμα της γειτονιάς των Προσφυγικών και των αλληλέγγυων συντρόφων, οι οποίοι συνδέονται οργανικά μεταξύ τους σε πρακτικό, πολιτικό, καταστατικό, προοπτικό και συντροφικό επίπεδο. Αποτελεί ένα οριζόντιο αυτοοργανωμένο κοινωνικό-πολιτικό εγχείρημα αγώνα της κοινωνικής βάσης. Βασίζεται στις αρχές της ελευθερίας, της ισότητας, της αυτονομίας και της αλληλεγγύης, μέσω της, αυτοοργάνωσης, της οριζοντιότητας, της συναπόφασης, της κυκλικότητας, της δέσμευσης και της συμμετοχής. Εγκολπώνει εργαλεία του ευρύτερου επαναστατικού κινήματος. Βασικά του χαρακτηριστικά η κοινοκτημοσύνη των πόρων, των δομών και των υποδομών. Συνοργανώνεται στη βάση των προταγμάτων του Αντικρατισμού, Αντικαπιταλισμού, Αντιφασισμού, Αντισεξισμού και της Διεθνιστικής Αλληλεγγύης.

Αποτελεί ένα σύνολο ανθρώπων και σχέσεων, δομών και υποδομών που συγκροτούνται στη βάση ενός κοινού πεδίου. Δεν συγκροτούνται πάνω σε ένα εθνικό, συγγενικό, θρησκευτικό ή φυλετικό πρόσημο, αλλά στη βάση ενός κοινού πολιτικού προτάγματος, μιας κοινής πολιτικής κουλτούρας και μιας κοινής προοπτικής. Δημιουργεί αυτόνομες πολιτικές δομές και σχέσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν μια σχετική υλική αυτάρκεια και αυτοθεσμίζονται συλλογικά στην βάση των δυνατοτήτων του καθενός και σύμφωνα με τις ανάγκες του. Αυτό που με όρους πολιτικού φαντασιακού ονομάζεται κομμούνα (commune).

Οι δομές και οι υποδομές, που έχουν δημιουργηθεί μέσα στα 15 χρόνια ύπαρξης της Κοινότητας, στοχεύουν στην κάλυψη αναγκών και έτσι ουσιαστικά χτίζουμε την αυτονομία μας, έχοντας δημιουργήσει 22 αυτοοργανωμένες δομές, που συνεχώς τις αναβαθμίζουμε και χτίζουμε νέες ανάλογα με τις ανάγκες μας και τις δυνατότητές μας (Δομή Παιδικού Στεκιού και Αυτομόρφωσης, Γυναικεία Δομή, Δομή Υγείας, Δομή βιβλιοθήκης, Τεχνική Δομή, Δομή Νεολαίας, Δομή Διεθνιστικής Αλληλεγγύης, Δομή Επικοινωνίας, Συλλογικό Καφενείο, Δομή Σινεμά για ενήλικες και παιδιά, Συλλογική Κουζίνα, Δομή Φούρνου, Δομή Περιφρούρησης, Δομή Λογιστικού τροφίμων, Δομή Αποθήκης επίπλων και υλικών, Κοινωνικό Κέντρο, Δομή Skipping-διανομή τροφίμων που προέρχονται από τις γειτονικές λαϊκές αγορές και κινήσεις αλληλεγγύης, Δομή Ρούχων, Ομάδα Νομικών Υποθέσεων, Δομή Φιλοξενίας ασθενών και συνοδών ασθενών-του διπλανού αντικαρκινικού νοσοκομείου του Αγίου Σάββα, Δομή ζώων, Καλλιτεχνική Ομάδα, κοινοτικό ίντερνετ).

Δύο παραδείγματα των δομών μας

Δομή Φούρνου

Πρώτη σκέψη ήταν το ψωμί (για εσάς η βάση του είναι το καλαμπόκι, για μας το σιτάρι και το κριθάρι και για άλλους συνανθρώπους μας σε άλλες γεωγραφίες το ρύζι). Είναι η τροφή που αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα και αποτυπώνει τις τόσες ομοιοτητές της κι άλλες τόσες διαφορετικότητές της. Κάθε γωνιά του κόσμου έχει τη δική της μοναδική κουλτούρα και τη δική της μοναδική ιστορία, ακριβώς όπως και το ψωμί. Θα μπορούσαμε λοιπόν να λέγαμε κι εμείς τη δική μας ιστορία φτιάχνοντας το δικό μας ψωμί και καλύπτοντας σε πρώτη φάση τις ανάγκες της Κοινότητας κι εν συνεχεία να έχουμε ένα πρώτο έσοδο. Μια Δομή Φούρνου επομένως...¹ Αυτή ήταν από τις πρώτες δομές που στήθηκε μέσα στη γειτονιά των Κατειλημμένων Προσφυγικών και λίγο μετά συστάθηκε και το καταστατικό της οργανωμένης πια Συνέλευσης των Κατειλημμένων Προσφυγικών Συ.Κα.Προ. Το 2012.

Μέσα στο πέρασμα των χρόνων διαπιστώσαμε ότι η διαδικασία του ψωμιού ήταν κάτι πολύ παραπάνω από αυτό που κι εμείς οι ίδιες/α/οι αντιληφθήκαμε αρχικά. Υπάρχει μια δυναμική που κρατάει τη συνοχή στην Κοινότητα, φέρνει παλιά και νέα συντρόφια σε ζύμωση και σε δύσκολες στιγμές ειδικά μετά από τις επιχειρήσεις καταστολής, καταφέρνει να δώσει τη δύναμη και την προοπτική που χρειαζόμαστε για να συνεχίζουμε τον αγώνα, καταφέρνει να μας κάνει να αντιστεκόμαστε με κατάφαση όταν η βαρβαρότητα μας πνίγει. Σήμερα η Δομή Φούρνου λειτουργεί καθημερινά φτιάχνοντας ψωμί και διάφορα αρτοσκευάσματα κι έχει αυξήσει τα σημεία διανομής εκτός γειτονιάς. Είναι ένα σημείο αναφοράς για την Κοινότητα και η διαδικασία με τα ζευγάρια χέρια που πλάθουν ένα κοινό ζυμάρι, εκτός από το πρακτικό κομμάτι, αποκτά κι έναν ισχυρό συμβολισμό για το τι είναι η κοινοτική ζωή και το πώς οι άνθρωποι ζυμωνόμαστε στις συλλογικές διαδικασίες.

*Ο φούρνος των Προσφυγικών ονομάζεται Berkin Elvan, εις μνήμη του 15χρονου Κούρδου που τον Ιούνιο του 2013, χτυπήθηκε από ευθεία βολή δακρυγόνου στο κεφάλι, το οποίο εκτόξευσε εναντίον του αστυνομικός, κατά τη διάρκεια των πολύμηνων διαδηλώσεων που πραγματοποιούνταν στο πάρκο Γκεζί και την πλατεία Ταξίμ της Κωνσταντινούπολης κατά του Ερντογάν. Ο Ελβάν εκείνη τη στιγμή κατευθυνόταν στον φούρνο της γειτονιάς του, προκειμένου να αγοράσει ψωμί.

Γυναικεία Δομή (απόσπασμα από τη γυναικεία μπροσούρα)

Η Γυναικεία Δομή αποτελεί το δεύτερο αποφασιστικό όργανο της Κοινότητας, μαζί με τη Γενική Συνέλευση. Πρωτολειτούργησε το 2016 κι επανεκκινήθηκε το 2019, αρχικά ως Γυναικείο Καφέ, δηλαδή ως μια συνάντηση όλων των γυναικών της γειτονιάς με σκοπό να γνωριστούμε μεταξύ μας. Στη γειτονιά μας ήμασταν πολλές γυναίκες, από κάθε γωνιά του πλανήτη, με διαφορετικές γλώσσες, θρησκείες, κουλτούρες, ηλικίες, πεποιθήσεις, αντιλήψεις. Ήμασταν γυναίκες και θηλυκότητες που μπορεί να μην είχε ακουστεί ποτέ η φωνή μας, που είχαμε ζητήματα υγείας και δεν είχαμε καν πρόσβαση στην υγεία, που είχαμε προβλήματα μέσα στις οικογένειές μας ή τις σχέσεις μας, είχαμε δεχτεί ή δεχόμασταν κακοποιητικές συμπεριφορές, είχαμε νομικά θέματα και πολλά ακόμη. Αρχίσαμε να μιλάμε γι' αυτά που μας απασχολούν και να μοιραζόμαστε τα βιώματά μας, τα οποία διαπιστώσαμε ότι ήταν κοινά, παρότι ήμασταν πολύ διαφορετικές μεταξύ μας. Η συνειδητοποίηση των κοινών βιωμάτων όλων των γυναικών από τα κάτω και η κοινή μας καθημερινή ζωή σε μια κοινότητα αποτέλεσε τη βάση της συλλογικοποίησής μας, που στη συνέχεια εξελίχθηκε με την εμπιστοσύνη σε συντροφικότητα. Έτσι, αρχίσαμε να οργανώνουμε τη συνέλευσή μας με συγκεκριμένες θεματικές και προτεραιότητες και θέσαμε στόχους χρησιμοποιώντας εργαλεία της Κοινότητας και του πλαισίου μας, που ήταν οι κοινές μας συμφωνίες. Παράλληλα, με οδηγό ριζοσπαστικά κι επαναστατικά κινήματα και αγώνες τόσο του παρελθόντος, όσο και του παρόντος πήραμε εργαλεία και μεθόδους και δημιουργήσαμε τη δική μας πραγματικότητα.

Στην τελευταία πενταετία, δουλέψαμε πολύ πάνω σε προβληματικές που παρουσιάστηκαν μέσα στην Κοινότητα και που είχαν ως βάση έμφυλα και πατριαρχικά χαρακτηριστικά. Τα διάφορα εργαλεία, οι διαδικασίες και οι μέθοδοι που χρησιμοποιήσαμε ήταν με βάση τη συλλογική υπευθυνότητα και τη δέσμευση στην επίλυση, τη μη αναπαραγωγή της προβληματικής και το χτίσιμο της κοινής αντίληψης απέναντι στις πατριαρχικές εκείνες δομές που όλοι και όλες κουβαλάμε στις στάσεις και τις συμπεριφορές μας και οφείλουμε να αποδομήσουμε. Αναδείξαμε τα ζητήματα της πατριαρχίας ως συλλογικά κι όχι ως ζητήματα που αφορούν ένα μέρος μόνο (γυναίκες, θηλυκότητες, queer άτομα) και δουλέψαμε από κοινού με τα υπόλοιπα μέρη της Κοινότητας, ώστε να συλλογικοποιηθούν τα εργαλεία και οι διαδικασίες και κυρίως η αντίληψη σε σχέση με το ποιες συμπεριφορές και στάσεις είναι προβληματικές και πατριαρχικές και πώς θα δημιουργήσουμε ένα περιβάλλον στο οποίο τέτοιου είδους συμπεριφορές και στάσεις θα προλαμβάνονται στην αρχή τους, θα είναι διαχειρίσιμες συλλογικά και θα αποτρέπονται ή ακόμη και θα αποβάλλονται από την ίδια τη συλλογική κουλτούρα.

Ταυτόχρονα, δώσαμε έμφαση στη δική μας ενδυνάμωση και στην αναγνώριση της αφομοίωσης της πατριαρχίας από τη δική μας μεριά. Στηρίζοντας η μία την άλλη

και αναλαμβάνοντας ευθύνη η μία για την άλλη, ξεκινήσαμε μια διαδικασία με στόχο να διερευνήσουμε τους τρόπους με τους οποίους θα παίρναμε χώρο και θα βγαίναμε μπροστά, όχι ανταγωνιστικά στην υπόλοιπη κοινότητά μας, τους συντρόφους και τις οικογένειές μας, αλλά, αντιθέτως, ενισχυτικά και προωθητικά στη συλλογική μας ενδυνάμωση. Κοινή μας αντίληψη ήταν και είναι πως δεν αρκεί μόνο να αναγνωρίζουμε και να επισημαίνουμε τις πατριαρχικές συμπεριφορές που εμείς δεχόμαστε, αλλά αποτελεί προτεραιότητα για μας το πώς να μην αναπαράγουμε και εμείς οι ίδιες την ίδια κουλτούρα που μας καταπιέζει και μας υπονομεύει, πώς να κάνουμε κοινή εσωτερική δουλειά, πώς μπορούμε να αμφισβητούμε δεδομένα και εσωτερικευμένους ρόλους, πώς να μετατοπιζόμαστε και πώς μπορούμε να προωθήσουμε μια νέα πρόταση ζωής συνολικά. Για μας, στην Κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών, αυτή η πρόταση είναι το ίδιο το πλαίσιό μας, το οποίο διαπνέει κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής: από τη συνεργασία μας στις κοινές δουλειές μέχρι τις συλλογικές διαδικασίες κριτικής και αυτοκριτικής, από το πώς χτίζουμε τις σχέσεις μας μέχρι και τη συμμετοχή και τον ρόλο μας στους αγώνες, από την κοινή αναγνώριση - κατανόηση των προβλημάτων και της επίλυσής τους μέχρι τη συγκρότηση μιας άλλης συλλογικής κουλτούρας, ενάντια στην κυρίαρχη.

Σαν Γυναικεία Δομή αναγνωρίσαμε από την αρχή πως δεν υπάρχει προσωπική ελευθερία χωρίς συλλογικό αγώνα και χωρίς κόστος και αποφασίσαμε να σταθούμε στην πρώτη γραμμή απέναντι σε όσα μας καταπιέζουν και υπονομεύουν τις ζωές και την αξιοπρέπειά μας. Έτσι, έχουμε συμμετάσχει σε μια σειρά από κοινωνικούς αγώνες, δράσεις αλληλεγγύης, πορείες, παρεμβάσεις, συγκεντρώσεις και στοχεύουμε να δυναμώσουμε κι άλλο την παρουσία μας μέσα στους κοινωνικούς αγώνες και τις συνδέσεις μας με άλλες οργανώσεις και συλλογικότητες γυναικών και θηλυκοτήτων.

Ένα βήμα προς αυτό το άνοιγμα, αποτέλεσε και η δημιουργία του φυσικού χώρου της Γυναικείας Δομής, ενός διπλού διαμερίσματος στη γειτονιά των Κατειλημμένων Προσφυγικών, που διαμορφώθηκε έτσι, ώστε να χωράει όλες τις κοινές μας δραστηριότητες και ανάγκες. Από τον χώρο για τις συνελεύσεις μας, για προβολές ταινιών, εκδηλώσεις και γιορτές, μέχρι την κουζίνα για συλλογικό μαγείρεμα και για παρασκευή χειροποίητων προϊόντων για την εσωτερική μας οικονομία, αλλά και τον ξενώνα φιλοξενίας για γυναίκες και θηλυκότητες που βρίσκονται σε ανάγκη, το "διπλό σπίτι" αποτέλεσε μια δική μας πρώτη απάντηση στις ανάγκες μας κι ένα βήμα για μας να μοιραστούμε τις εμπειρίες και το βίωμα της συλλογικής μας ζωής και κουλτούρας και με άλλες συντρόφισσες

Διοικητική Δομή

Η γενικότερη λειτουργία της Κοινότητας και της Συ.Κα.Προ. βασίζεται σε ένα συλλογικό πρόγραμμα, γενικό και ειδικό. Αυτό βασίζεται στους ιδρυτικούς στόχους, επαναπροσδιορίζεται στις τακτικές απολογιστικές και ζυμώνεται μέσα στην καθημερινότητα των τακτικών συνελεύσεων της ΣυΚαΠρο, των ειδικών διαδικασιών, της συμβίωσης και του αγώνα. Το συλλογικό πρόγραμμα, γενικό και ειδικό, δεσμεύει τους συντρόφους πολιτικά και πρακτικά.

Ολόκληρη η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για την δραστηριότητα του κάθε μέλους της και κάθε μέλος είναι υπεύθυνο για την δραστηριότητα της Κοινότητας. Αυτό εκφράζεται πρακτικά ως το αποτέλεσμα της αρμονίας και της αλληλεγγύης που οφείλει να υπάρχει ανάμεσα στα μέλη μιας ελεύθερης συνεργασίας. Η Κοινότητα έχει καθήκον να διαμορφώσει πολιτικά, ηθικά και πρακτικά κάθε μέλος της, ώστε να κάνει πράξη το καλύτερο των δυνατοτήτων του. Προσθετικά και υπό αυτό το πρίσμα, η Κοινότητα αντιλαμβάνεται την πρωτοβουλία και την αυτονομία ως πηγές, καταλύτες και προωθητικά στοιχεία της συλλογικής ενότητας.

Όλες οι δομές μας είναι αυτόνομες αλλά όχι ανεξάρτητες. Καθεμία με τη συνέλευσή της, τα μέλη της, τους υπευθύνους της, το ταμείο της, αλλά όλες είναι οργανικά συνδεδεμένες μεταξύ τους και φυσικά με την γενική συνέλευση της Κοινότητας που είναι το γενικό αποφασιστικό όργανο, στο οποίο συζητούνται τα θέματα και οι προτάσεις των δομών και λαμβάνονται όλες οι αποφάσεις. Η δεύτερη συνέλευση που έχει αποφασιστική ισχύ είναι η συνέλευση της γυναικείας δομής, η οποία δύναται να αποφασίζει μόνη της επί διαφόρων θεμάτων και να ενημερώνει φυσικά τη γενική συνέλευση και να συνδιαμορφώνει μαζί της τις αποφάσεις της.

Οι δομές, οι υποδομές αλλά και κάθε υλικό εντός τους ενυπάρχει σε καθεστώς κοινοκτημοσύνης. Στην ουσία οτιδήποτε εκτός από τους ανθρώπους αποτελεί συλλογική δομή και υποδομή. Η διαχείρισή τους αποτελεί ειδική ευθύνη των αρμόδιων ομάδων εργασίας και των δομών, καθώς και γενική ευθύνη της Συνέλευσης Κατειλημμένων Προσφυγικών (ΣυΚαΠρο).

Κάθε χρόνο έχουμε την περιοδική (ή μικρή) απολογιστική διαδικασία και κάθε δύο έως τρία χρόνια έχουμε τη μεγάλη απολογιστική διαδικασία (συνέδριο), κατά τις οποίες απολογίζουμε την προηγούμενη περίοδο και βγάζουμε το στρατηγικό πλάνο της επόμενης περιόδου. Πρόκειται για τις πιο σημαντικές μας διαδικασίες, οι αποφάσεις των οποίων είναι δεσμευτικές σε επίπεδο κοινότητας, δομών/ υποδομών και μελών. Οι διαδικασίες αυτές διαρκούν περίπου έναν μήνα και έχουν την μορφή συνεδρίου.

Ολόκληρη η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για την δραστηριότητα του κάθε μέλους της και κάθε μέλος είναι υπεύθυνο για την δραστηριότητα της Κοινότητας. Αυτό

εκφράζεται πρακτικά ως το αποτέλεσμα της αρμονίας και της αλληλεγγύης που οφείλει να υπάρχει ανάμεσα στα μέλη μιας ελεύθερης συνεργασίας. Η Κοινότητα έχει καθήκον να διαμορφώσει πολιτικά, ηθικά και πρακτικά κάθε μέλος της, ώστε να κάνει πράξη το καλύτερο των δυνατοτήτων του. Προσθετικά και υπό αυτό το πρίσμα, η Κοινότητα αντιλαμβάνεται την πρωτοβουλία και την αυτονομία ως πηγές, καταλύτες και προωθητικά στοιχεία της συλλογικής ενότητας. Η συμμετοχή και η λειτουργία του καθενός κρίνεται εξ αρχής από το κάθε άτομο για τον εαυτό του και στη συνέχεια από το πολιτικό/αποφασιστικό συλλογικό σώμα, σύμφωνα με τις συλλογικά αναγνωρισμένες ανάγκες και δυνατότητές του. Οι σύντροφοι/συντρόφισσες/συντρόφια της συνέλευσης και της κοινότητας των κατειλημμένων Προσφυγικών οφείλουν να προσφέρουν βάσει της ικανότητάς τους και να μοιράζονται το βάρος των ευθυνών στο βαθμό που ο καθένας μπορεί, σπάζοντας την ανάθεση και την υπερσυσσώρευση εργασίας σε μεμονωμένους συντρόφους. Όλα τα παραπάνω κρίνονται από και μέσα στο συλλογικό κοινοτικό σώμα.

Κοινότητα-Πλατφόρμα-Επιτροπή

Η Κοινότητα των Κατελιημμένων Προσφυγικών, ύστερα από τη μεγάλη απολογιστική διαδικασία του 2021 πήρε την απόφαση ότι είχε έρθει η ώρα να κλιμακώσει το άνοιγμά της προς τα έξω. Το επίπεδο της αυτοοργάνωσης, ο κόσμος που την είχε στελεχώσει αλλά και οι συνθήκες και η συγκυρία επέβαλαν αυτό το άνοιγμα. Έτσι, προς την κατεύθυνση αυτή του ανοίγματος της κοινότητας, μεταξύ άλλων αποφασίστηκε η δημιουργία της Πλατφόρμας Συνομοσπονδιακής Ένωσης, ως το πολιτικό σκέλος της Κοινότητας, καθώς επίσης και η δημιουργία της Επιτροπής για την ανάδειξη και την υπεράσπιση της Κοινότητας των Κατελιημμένων Προσφυγικών και της συλλογικής τους μνήμης, ως το “διπλωματικό” μέσο-όργανο της Κοινότητας.

Πλέον η Κοινότητα των Κατελιημμένων Προσφυγικών δομείται, αναπτύσσεται, αυτοοργανώνεται, δημιουργεί, αντιστέκεται και αγωνίζεται σε τρεις άξονες-πυλώνες: την Κοινότητα, την Πλατφόρμα Συνομοσπονδιακής Ένωσης και την Επιτροπή. Οι τρεις αυτοί πυλώνες αν και αυτόνομοι, αλληλοσυνδέονται, αλληλοσυμπληρώνονται και αλληλεπιδρούν αφενός μεταξύ τους και αφετέρου με το κίνημα και τις διάφορες κοινωνικές ομάδες τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στο εξωτερικό. Αν οποιοδήποτε κομμάτι αυτού του τριαδικού συστήματος αντιμετωπίζει αδυναμίες ή προβλήματα, επηρεάζεται και αποδυναμώνεται ολόκληρη η Κοινότητα.

Η Κοινότητα αποτελεί τον “κοινωνικό πυλώνα” του εγχειρήματός μας. Είναι η κοινωνική βάση που ζει και αυτοοργανώνεται στον απελευθερωμένο χώρο της γειτονιάς των Προσφυγικών και ευρύτερα έξω από αυτόν, απαντώντας στις ανάγκες των μελών της, χτίζοντας τις δομές της και τις υποδομές της και δομώντας τις σχέσεις μεταξύ των μελών της, φιλοξενούμενων, αλληλέγγυων και φίλων. Η Κοινότητα χωρίς να ξεχωρίζει ή να υπερτερεί από την Πλατφόρμα και την Επιτροπή, αποτελεί την βάση αυτού του τρίπτυχου, προχωρώντας όμως παράλληλα, ισοδύναμα και αυτόνομα με τους άλλους δύο άξονες, στηρίζοντάς τους και στηριζόμενη σε αυτούς.

Η Πλατφόρμα Συνομοσπονδιακής Ένωσης αποτελεί την πολιτική πρόταση της Κοινότητας των Κατελιημμένων Προσφυγικών. Έκανε το πρώτο της άνοιγμα το 2022 και διάφορες συλλογικότητες και ατομικότητες από την Ελλάδα και το εξωτερικό συμμετέχουν ή συνεργάζονται με αυτήν. Η Πλατφόρμα αποτελεί το μέσο πάνω στο οποίο οι διάφορες ομάδες, συλλογικότητες και ατομικότητες συνδέονται και συνεργάζονται στη βάση του συνομοσπονδισμού, προωθώντας ευρύτερες συνεργασίες βασισμένες στις ανάγκες των από τα κάτω, οργανώνοντας κοινές δομές, δίκτυα και υποδομές, αλλά και χτίζοντας πάνω στις διαφορές που έχουμε ως κοινωνίες και κινήματα, αναγνωρίζοντας ότι το διαφορετικό είναι αυτό που γεννάει και δημιουργεί. Είναι το κύριο μέσο με το οποίο η Κοινότητα των Κατελιημμένων Προσφυγικών συσχετίζεται, συνεργάζεται και αλληλεπιδρά

με τα υπόλοιπα κομμάτια του ευρύτερου κινήματος και συνδιοργανώνεται για τους κοινούς μας αγώνες, δημιουργώντας σχέσεις διαφορετικών επιπέδων είτε τακτικού είτε στρατηγικού είτε προγραμματικού, ανάλογα με το επίπεδο συμφωνιών και συγκλίσεων που επιτυγχάνονται μεταξύ των διαφορετικών ομάδων που την απαρτίζουν.

Ο τρίτος πυλώνας της Κοινότητας των Κατελιγμένων Προσφυγικών είναι η Επιτροπή για την ανάδειξη και την υπεράσπιση της Κοινότητας των Κατελιγμένων Προσφυγικών και της συλλογικής τους μνήμης, η οποία αποτελεί το “διπλωματικό” όργανο της Κοινότητας. Στην Επιτροπή, η οποία συστάθηκε το 2023, συμμετέχουν δικηγόροι, αρχιτέκτονες, πολιτικοί μηχανικοί, δημοσιογράφοι, γεωγράφοι, ιστορικοί, πολεοδόμοι, φωτορεπόρτερ κ.α., με κύριο έργο της τη δημιουργία και την προώθηση της καμπάνιας #saveprosfygika. Η καμπάνια έχει στόχο να πλαισιώσει τον αγώνα για την πραγματική διάσωση των Προσφυγικών και ως κτήρια και ως Κοινότητα με τους ανθρώπους της κι επίσης να διαφυλάξει την ιστορική μνήμη που τόσο απροκάλυπτα κατακρεουργεί και διαστρεβλώνει διαχρονικά η εξουσία. Βασικοί άξονες της Επιτροπής είναι, αφενός η προώθηση της Κοινότητας και οι συνεργασίες με ευρύτερα κομμάτια και ομάδες της κοινωνίας, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, και αφετέρου, ο σχεδιασμός του πλάνου αποκατάστασης και συντήρησης των κτηρίων της γειτονιάς βασισμένο πάνω στις ανάγκες των κατοίκων, αλλά και η υλοποίηση του πλάνου με δικά μας μέσα. Σε αυτό το πλαίσιο, και καθώς η Κοινότητα έχει ως βασικό της πυλώνα τον διεθνισμό και την διεθνιστική αλληλεγγύη, με συμμετοχή σε διεθνείς αγώνες και με ένα πολύ σημαντικό δίκτυο διεθνιστών που μένουν στην Κοινότητα ή συνεργάζονται από τις δικές τους γεωγραφίες με την Κοινότητα στους κοινούς μας αγώνες, ήδη έχει δημιουργηθεί και μία αντίστοιχη επιτροπή με διεθνιστ(ρι)ές από διάφορες γεωγραφίες, η οποία τρέχει την καμπάνια #international saveprosfygika, πατώντας και δουλεύοντας πάνω στους άξονες της Επιτροπής που προαναφέρθηκαν, αλλά σε διεθνιστικό επίπεδο.

Σχέσεις - Προβληματικές - Εργαλεία Μετασχηματιστικό Δίκαιο

Κάθε αυτοοργανωμένο σύστημα για να μπορεί να υπάρξει με τους παραπάνω όρους, βασίζεται σε ένα σύστημα δικαίου που διαμορφώνεται εντός του. Το δίκαιο αντανakλά κάθε φορά την επικρατούσα κουλτούρα και ηθική της κάθε κοινωνίας/κοινότητας, την ίδια στιγμή που τις διαμορφώνει και διαμορφώνεται από αυτές. Στα αυτοοργανωμένα συστήματα η οργάνωση των ανθρώπων ξεκινάει από τα κάτω, με βασικό ζητούμενο τη συνύπαρξη, τη συνοχή και την προοπτική του συλλογικού σώματος. Άρα, το ίδιο το δίκαιο βασίζεται σε αξιακά και εξελίσσεται διαλεκτικά και μαζί με την συνολική κουλτούρα. Παίρνει μορφή με τις πρώτες κοινές συμφωνίες των διαφορετικών μερών για τη συγκρότηση του συλλογικού, που είναι η βάση της αυτοθέσμησης. Πρόκειται για μία δυναμική διαδικασία που όσο εξελίσσεται από το τυπικό στο ουσιαστικό, μετουσιώνεται σε αυτή την επαναστατική κουλτούρα όπως περιγράφηκε παραπάνω.

Σε όλα τα επαναστατικά κινήματα και εγχειρήματα τόσο του παρελθόντος όσο και στου παρόντος, όπως το Κούρδικο Κίνημα Ελευθερίας και οι Κοινότητες των Ζαπατίστας, κοινός παρονομαστής των συστημάτων δικαίου είναι η αντίληψη σε σχέση με την αντιμετώπιση των προβληματικών συμπεριφορών. Δεν λειτουργούν με όρους αποκλεισμού, αλλά δίνουν έμφαση στη συλλογική αντιμετώπιση, στη συμμετοχή στην επίλυση και στη μετατόπιση με τους όρους της κοινότητας. Παίρνοντας παράδειγμα από αυτά τα εγχειρήματα, έχουμε αναπτύξει μια τέτοια νοοτροπία, προσαρμοσμένη στη δική μας συνθήκη. Η κοινότητα έχει αναπτύξει το δικό της δίκαιο και οι γυναίκες και οι θηλυκότητες της Κοινότητας έχουμε τον βασικό ρόλο στην πραγματοποίηση και προώθηση αυτού του δικαίου. Αναγνωρίζουμε ότι αυτή η ευθύνη αναλογεί περισσότερο σε μας τις ίδιες, από τη στιγμή που πάντα οι γυναίκες και οι θηλυκότητες είμαστε τα πιο αδικημένα και καταπιεσμένα κομμάτια της κάθε κοινωνίας. Αν όχι εμείς, τότε ποιοι;

Ξεκινάμε από την αντίληψη ότι οι προβληματικές μας έχουν κοινή βάση εφόσον εκπαιδευόμαστε από το ίδιο σύστημα. Τα βασικά ζητήματα που αντιλαμβανόμαστε ως προβληματικές είναι εκείνα που πηγάζουν από την κυρίαρχη κουλτούρα του ατομικισμού και του ανταγωνισμού και εκφράζονται ως: υποτίμηση, χειραγώγηση, διαχωρισμός του εαυτού από το συλλογικό, επιβολή ατομικών ορίων και φίλτρων, κυριαρχικές, ηγεμονικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές, ελιτισμός, εργαλειοποίηση, αντικειμενικοποίηση και σεξουαλικοποίηση των άλλων ανθρώπων, έμφυλες διακρίσεις και καταπιέσεις, κλειστότητα, υποτακτικότητα, ανάθεση, άρνηση ευθύνης και δέσμευσης.

Βασικό γνώρισμα των διαφόρων προβληματικών, είτε πρόκειται για αυτοματισμούς, είτε για συνειδητή άρνηση, είναι η αναπαραγωγή της κυρίαρχης κουλτούρας του ατομικισμού και της ιδιώτευσης. Έτσι, συγκροτείται αυτό το

μεγάλο «εγώ» που απομακρύνει τους ανθρώπους από τη συλλογικοποίηση και την κοινότητα, εμποδίζοντας τη δημιουργία ουσιαστικών δεσμών μεταξύ τους με οριζόντιους όρους.

Αν την ίδια στιγμή που τα άτομα θέλουν να εμπλακούν μέσα σε συλλογικά σώματα επιμένουν στη διατήρηση αυτού του «εγώ», τότε χρησιμοποιούν το έδαφος εργαλειακά υπονομεύοντας τον αυτοκαθορισμό του συλλογικού σώματος.

Οποιαδήποτε διαδικασία αναγνώρισης και επίλυσης μιας προβληματικής είναι στην πραγματικότητα μια, μικρότερη ή μεγαλύτερη, πράξη απονομής δικαιοσύνης εντός του συλλογικού πλαισίου. Υπό αυτή την έννοια, το συλλογικό σώμα που αποτελεί την Κοινότητα είναι το μοναδικό που έχει την ευθύνη, το καθήκον και την ισχύ να το κάνει. Για αυτό και γίνεται πάντα με βάση τα συλλογικά κριτήρια που είναι οι ίδιες οι συμφωνίες μας και ξεκινάει με τη διαδικασία της κριτικής. Με την επαναφορά των κοινών συμφωνιών είμαστε σε θέση να αναγνωρίζουμε συλλογικά ποιες συμπεριφορές και στάσεις λειτουργούν προωθητικά στις συμφωνίες και στην κοινή προοπτική και ποιες όχι.

Η διαδικασία αποδόμησης των χαρακτηριστικών που χτίζουν τις προβληματικές του ατόμου είναι η διαδικασία της κριτικής-αυτοκριτικής. Για να ξεκινήσει μια οποιαδήποτε τέτοια διαδικασία αρχικά το άτομο πρέπει να θέλει να δουλέψει πάνω σε αυτή την αποδόμηση. Έπειτα πρέπει να αποδέχεται ότι αποτελεί, λιγότερο ή περισσότερο, προϊόν αυτού του συστήματος και άρα κουβαλάει την κυρίαρχη κουλτούρα και φυσικά να αναγνωρίζει το συλλογικό σώμα και να θέλει να είναι μέρος αυτού.

Η μετατόπιση από την προβληματική συμπεριφορά προϋποθέτει τη δέσμευση στη συλλογική διαδικασία της επίλυσης, πάνω στη λογική ότι κάθε προβληματική είναι κομμάτι μας και με την αναγνώριση της συλλογικής ευθύνης. Γιατί κάθε φορά που βρίσκει χώρο να αναπτυχθεί μια προβληματική, σημαίνει ότι το συλλογικό σώμα επέτρεψε να συμβεί αυτό, άρα η ευθύνη είναι συλλογική οπότε και η επίλυσή της αντιμετωπίζεται συλλογικά. Όταν κάποια/ος κάνει κριτική σε ένα άλλο άτομο, αυτόματα δεσμεύεται ότι δε θα αναπαράγει την ίδια συμπεριφορά ή στάση, προκειμένου η κριτική να έχει πρακτικό αντίκρουσμα και όχι να μένει σε ένα θεωρητικό πλαίσιο.

Οι διαδικασίες της αυτοκριτικής και της κριτικής αποτελούν βασικά εργαλεία αντιμετώπισης των προβληματικών και εξέλιξης του ατόμου και ολόκληρου του συλλογικού σώματος. Μέσω της κριτικής, που αφορμή μπορεί να έχει μια συμπεριφορά ενός μέλους της, ολόκληρη η Κοινότητα αναγνωρίζει και δουλεύει πάνω στα ίδια ζητήματα. Όλη αυτή η διαδικασία είναι μια συλλογική κίνηση κατά την οποία θέσεις, στάσεις, αντιλήψεις μετατοπίζονται διαρκώς προς την κατεύθυνση μιας κοινής προοπτικής. Επομένως, μετασχηματίζεται το συνολικό

σύστημα αναφοράς, μέσα στο οποίο ορίζεται και το δίκαιο. Η κριτική δεν γίνεται με βάση προσωπικά φίλτρα και συμπάθειες/ αντιπάθειες, ούτε με προβολές, αναγωγές κλπ, ούτε, βέβαια, μέσα σε πλαίσια κανιβαλισμού, αλλά πρόκειται για μια κοινοτική, πολιτική και εν εξελίξει διαδικασία που λαμβάνει υπόψιν το κάθε άτομο, τις συνθήκες, τις δυναμικές κλπ και τη διασφάλιση της ίδιας της Κοινότητας.

Για να μπορούμε να μιλάμε για ριζοσπαστικές επαναστατικές διαδικασίες, αυτές δε γίνεται να είναι γραμμικές ή στατικές. Αντιλαμβανόμαστε τα πολλά επίπεδα μέσα στα προφανή επίπεδα. Έτσι, τα στάδια αυτής της διαδρομής την ίδια στιγμή που πατάνε πάνω σε μια βάση και μια επαναστατική προοπτική, δεν είναι ούτε προκαθορισμένα, ούτε αμετάβλητα, αλλά διαρκώς εξελίσσονται διαλεκτικά με τα διάφορα επίπεδα που κατακτά το συλλογικό σώμα.

Καταστολή και Υπεράσπιση της Κοινότητας

Κοινωνική Αυτοάμυνα

Η καταστολή είναι ο μηχανισμός που οι εξουσίες χρησιμοποιούν για να τρομοκρατούν, να ελέγχουν, να κατευθύνουν και να ακινητοποιούν τις κοινωνίες. Οι τρόποι είναι πολλοί και είναι και άμεσοι και έμμεσοι.

Στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού ο μηχανισμός καταστολής έχει ως κέντρο την ίδια την κουλτούρα που παράγει το σύστημά του και που οδηγεί το άτομο στον πλήρη ατομικισμό. Η «ιδεολογία» του τρώω το διπλανό μου, είμαι ο καλύτερος, πιάνω την καλή, να πάνε όλοι να πνιγούν αρκεί να είναι καλά το σπιτάκι μου, εγώ θα τη βολέψω, η «ιδεολογία» του παρτακισμού, η οποία εκπαιδεύει το άτομο από τη στιγμή που γεννιέται και εμποτίζει τις κοινωνίες στο σύνολό τους, είναι μάλλον η πιο έξυπνη από αυτές που έχουν χρησιμοποιήσει οι εξουσίες μέσα στους αιώνες. Το άτομο απομονωμένο, μακριά από τη συλλογική ζωή όντας ακυρωμένο, παλεύει να επιβιώσει κι όχι να ζήσει και ο φόβος εγκαθίσταται βαθιά μέσα του. Δεν χρειάζεται να έρθουν οι δυνάμεις καταστολής να το απειλήσουν, να το τρομοκρατήσουν, να το ακινητοποιήσουν... το κάνει ο φόβος που έχει γίνει ένα με το άτομο. Η αφήγηση ότι το σύστημα και ο κρατικός μηχανισμός είναι άτρωτα και κανείς δεν μπορεί να τα βάλει μαζί τους, δημιουργεί την ψυχολογία της ήττας. Έτσι, ολόκληρες κοινωνίες παρακολουθούν παθητικά τη ζωή να περνάει μέσα από τις αβίωτες μέρες τους.

Τα κινήματα, ως κομμάτια των κοινωνιών που έχουν εκπαιδευτεί μέσα στη νεοφιλελεύθερη κουλτούρα, δεν μπορεί παρά να έχουν ενσωματώσει τον ατομικισμό και ό,τι αυτός συνεπάγεται. Από τη μία, η διευρυμένη καταστολή με υλικούς τρόπους (τραυματισμοί, αιχμαλωσία κ.λ.π.) και από την άλλη, η αφομοίωση της κρατικής αφήγησης μέσα στα κινήματα που δημιουργεί την κουλτούρα της μη προοπτικής κι έτσι, ανοίγει ο δρόμος του αυτοπεριορισμού και της υποταγής, που ίσως αυτή είναι και η χειρότερη εκδοχή της καταστολής.

Για να αγωνιστείς, χρειάζεται μια συλλογική συμπεριφορά, μια προοπτική που σου δίνει το κίνητρο για έναν αγώνα. Για να μπορέσεις να βρεθείς όμως συλλογικά, χρειάζεσαι κι ένα συλλογικό αίτημα για το τώρα και για το αύριο. Το πώς ο δικός σου αγώνας αφορά και τον διπλανό σου και ο αγώνας του διπλανού είναι και δικός σου. Αυτό είναι ένα σημαντικό στοιχείο για το πώς δημιουργείται το κοινό όραμα και η ζωή που θες να ζήσεις. Μιας όμως και η ζωή συμπεριλαμβάνει κι άλλους ανθρώπους, κι άλλα είδη ζωής, αλλά και τη φύση, το ζητούμενο είναι μια κοινωνία όπου μπορείς να ζεις όμορφα, μια κοινωνία δηλαδή με ελευθερία. Πως μπορεί όμως να είναι κανείς ελεύθερος, όταν ζει ανάμεσα σε ανελεύθερους ανθρώπους; Η ελευθερία είναι μια συλλογική κατάκτηση και μόνο τότε είναι πραγματική ελευθερία. Σε αντίθετη περίπτωση,

στην περίπτωση της ατομικής δηλαδή ελευθερίας, πρόκειται για μια ψευδή πραγματικότητα, μιας και η ελευθερία του ατόμου ή ομάδων, τάξεων, κρατών κλπ, πατάνε πάνω στην καταπίεση των άλλων.

Μέσα στα διάφορα ιστορικά πλαίσια, ανάμεσα στις μάχες του ανθρώπου με την εξουσία, ανάμεσα στην πάλη των τάξεων και των κρατών και ανάμεσα στη βαρβαρότητα των πολέμων, η πρώτη εικόνα που μας έρχεται στο μυαλό και αποτυπώνει τη δύναμη του συλλογικού σώματος και τη δύναμη του αγώνα, είναι η κομμούνια. Εκεί όπου η αντίσταση, η υπεράσπιση και ο αγώνας κάθε μέρα μεγαλώνουν κι όσο χτίζουμε τον κόσμο μας μέσα στο δικό τους παίρνουμε έδαφος όχι υλικό, αλλά το έδαφος μια άλλης ηθικής, μιας άλλης κουλτούρας, μιας άλλης συνείδησης. Εκεί όπου το φαντασιακό βρίσκει τον φυσικό του χώρο και γίνεται ρεαλιστικό.

Μια τέτοια έκφραση του φαντασιακού ρεαλιστικού, είναι η Κοινότητά μας. Εδώ, μέσα από την καθημερινότητά μας και το πώς απαντάμε στις ανάγκες μας, πως δουλεύουμε τις δομές μας, πώς στεκόμαστε στο δρόμο, πως στηρίζουμε η μία τον άλλο, πώς χτίζουμε την κοινή μας κουλτούρα, πώς υπερασπιζόμαστε την κάθε μας επιλογή, την κάθε μας απόφαση, το κάθε μικρό κομμάτι μέσα στο όλον... και το πώς τελικά αναγνωρίζουμε όλα αυτά μαζί ως κομμάτι του συνόλου. Γιατί η κάθε πέτρα δεν είναι μία πέτρα, ένα καρβέλι ψωμί δεν είναι ένα ψωμί, η λαστιχένια κούνια δεν είναι μια κούνια, ένα παιδί που γράφτηκε στο διπλανό σχολείο δεν απλώς ένα παιδί Όλα αυτά μαζί και το καθένα ξεχωριστά, είναι μικρά και μεγαλύτερα κομμάτια από την καρδιά του καθενός και της καθεμιάς μαζί, είναι η αρχή και η βάση της αυτοάμυνάς μας.

Τέτοιοι βέβαια κόσμοι είναι επικίνδυνοι για το κράτος και για τις εξουσίες και γι' αυτό τα Προσφυγικά, που αποτελούν κοιτίδα αυτού του διαφορετικού κόσμου, βρίσκονται σε διαρκή απειλή και καταστολή, η οποία συνεχώς κλιμακώνεται. Περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη περίοδο τα Προσφυγικά κινδυνεύουν τώρα και μαζί τους κινδυνεύει το φυσικό έδαφος που θα δοθεί βορά στις επιχειρήσεις, είτε κρατικές, είτε ιδιωτικές, αλλά και το έδαφος εκείνο που, ναι μεν, θα μπορούσαμε να ονομάσουμε φαντασιακό, αλλά είναι τόσο πραγματικό όσο και η διαρκής επιθυμία του ανθρώπου για έναν κόσμο δίκαιο. Η λύσσα των κυρίαρχων ελίτ για κέρδη κι άλλα κέρδη είναι ανελέητη, γιατί με τον μανδύα του εξευγενισμού και της ανάπλασης, καταβροχθίζουν εκτάσεις γης, παραλίες, πάρκα, λόφους, σπίτια κι οτιδήποτε μπορεί να αποφέρει κέρδη και δεν διστάζουν να μας δολοφονούν με δήθεν ατυχήματα και καταστροφές της φύσης, ενώ από πίσω είναι οι εγκληματικές τους πολιτικές. Βλέπουμε ότι λεηλατούν οτιδήποτε μπορεί να τους αποφέρει κέρδη κι επιτίθενται σε οτιδήποτε μπορεί να αντισταθεί στα σχέδιά τους - σχεδόν όλες οι καταλήψεις έχουν εκκενωθεί. Τα Προσφυγικά συνδυάζουν και τα δύο: και είναι γη για οικονομική εκμετάλλευση και είναι και κέντρο αγώνα. «Διπλή διάπραξη» δηλαδή.

Παρολαυτά, η Κοινότητα αντιστέκεται σθεναρά, δυναμώνει, συνεχίζει να οργανώνεται, να αναπτύσσεται και να δημιουργεί συνεχώς καινούριες δομές και να υπερασπίζεται κάθε σπιθαμή από το απελευθερωμένο έδαφός της, καθώς και κάθε ιδέα, προσδοκία και προοπτική, που χτίστηκε μέσα από τις ατελείωτες ώρες συνελεύσεων, συζητήσεων, συλλογικών εργασιών, αγωνιών για το αύριο και μάχες σώμα με σώμα απέναντι στις δυνάμεις καταστολής.

Μπροστά στη μετωπική επίθεση του κράτους χρειάζεται να οργανωθούμε με κεντρικό σχεδιασμό και όχι να ακολουθούμε τα γεγονότα σε έκτακτες διαδικασίες. Είναι επιτακτική ανάγκη να συντονιστούμε όλα τα βαλλόμενα μέρη, αφήνοντας πίσω τις λογικές της επιλεκτικής αλληλεγγύης και των ομάδων συγγένειας, σε μια ανοιχτή διαδικασία που στόχο θα έχει την πολιτική και φυσική μας συνέχεια, την ανακατάληψη των απελευθερωμένων χώρων, την εδαφικοποίηση των αγώνων, την εισαγωγή νέου κόσμου στις διαδικασίες μας.

Διεθνισμός

Ο Διεθνισμός, ως πολιτική θέση, κουλτούρα και πρακτική εφαρμογή αποτέλεσε εξ αρχής συστατικό κομμάτι της Κοινότητας των κατειλημμένων προσφυγικών. Ήδη από τα πρώτα βήματά της η Κοινότητα συγκροτήθηκε πάνω σε ένα μεγάλο αριθμό διαφορετικών εθνικοτήτων, γλωσσών, θρησκειών, τόπων προέλευσης προσφύγων και μεταναστών, άρα και πάνω στον πιο ευρύ διεθνισμό.

Από τα πρώτα βήματά της επίσης η κοινότητα έχτισε δεσμούς με πολιτικές-επαναστατικές οργανώσεις προσφύγων από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, συνεργάστηκε, ζυμώθηκε και στάθηκε αλληλέγγυα μαζί τους. Η πρώτη αφίσσα της Συ.Κα.Προ. αφορούσε την αλληλεγγύη σε δύο πρόσωπα πολιτικών προσφύγων, μελών του MLKP, τα οποία απειλούνταν με έκδοση στην Τουρκία από το ελληνικό κράτος.

Το 2015 τα πρώτα μέλη της κοινότητας ταξίδεψαν στη Ροζάβα Β.Α. Συρία στη βάση της επαναστατικής διεθνιστικής αλληλεγγύης με το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας και πολέμησε ενάντια στο Ισλαμικό κράτος. Τα ταξίδια μελών της Κοινότητας συνεχίστηκαν το 2017 μέχρι την πτώση της πρωτεύουσας του Ισλαμικού κράτους, Ράκκα, και την αντίσταση του Άφριν όπου έπεσε μάρτυρας ο Ισλανδός σύντροφος και μέλος της Κοινότητας και του Επαναστατικού συνδέσμου Διεθνιστικής Αλληλεγγύης Haukur 'Spark' Hilmarsson. Η Κοινότητα έχει προσφέρει επίσης δύο βαριά τραυματίες στην επανάσταση της Ροζάβα. Τα ταξίδια στη Ροζάβα της Κοινότητας συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Σε σύνδεση με το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας η Κοινότητα συμμετέχει ενεργά στην Καμπάνια "Rise Up for Rojava Greece": δίκτυο αλληλεγγύης συλλογικοτήτων για την επανάσταση στη Ροζάβα, καθώς επίσης και στην προσπάθεια του Peoples' Platform Europe, που προωθούν τη διεθνιστική αλληλεγγύη προς το κουρδικό κίνημα, χτίζοντας σχέσεις στη βάση μιας διεθνιστικής κουλτούρας, κοινής δράσης και αλληλεγγύης μεταξύ των δεκάδων συλλογικοτήτων που συμμετέχουν σε αυτά.

Ταυτόχρονα, όλα αυτά τα χρόνια η Κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών εκφράζει το πρόταγμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης, στηρίζοντας με διάφορα μέσα όσο γίνεται περισσότερα μέτωπα παγκοσμίως. Είτε πρόκειται για τα κινήματα της Ευρώπης, είτε για την αντίσταση στην Παλαιστίνη, στην ΒΑ Συρία, στους Ζαπατίστας στο Μεξικό...Γνωρίζουμε καλά ότι τόσο μέσω των αγώνων μας στις δικές μας γεωγραφίες, όσο και μέσω του διεθνισμού, στηρίζοντας με κάθε δυνατό μέσο, κρατάμε ζωντανές τις διάσπαρτες φλόγες της εξέγερσης.

**Καμία μόνη
Κανένας μόνος
Κανένα Μόνο**

Επίλογος

Είναι ξεκάθαρο ότι αν, στις συνθήκες κοινωνικής κατάρρευσης και επέλασης των άρχουσων ελίτ, τα κινήματα και οι ριζοσπαστικές δυνάμεις δεν καταθέσουν καθαρές θέσεις και προτάσεις στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού και του 3ου Π.Π., τον χώρο του πολιτικού φαντασιακού θα τον καταλάβουν είτε οι αστικο-φιλελεύθερες, είτε οι αντιδραστικές, εθνικιστικές και φασιστικές, παραδοσιοκρατικές δυνάμεις, οι οποίες βρίσκονται ήδη σε υπαρξιακή σύγκρουση μεταξύ τους. Αν, επίσης, δεν αναλάβουν και δεν δεσμευτούν σε αγωνιστικές και κοστοβόρες, αυτοθυσιαστικές πρωτοβουλίες ώστε να υπερασπιστούν την βαλλόμενη κοινωνία και ιδιαίτερα τα πιο ευάλωτα κομμάτια της, αυτό το τεράστιο πολιτικό κενό που αναδύεται παγκόσμια, θα συνεχίσει να το καλύπτει η κυριαρχία της ΝΑΤΟΪΚΗΣ κατοχής και η ενεργός εμπλοκή στις μυλόπετρες του 3ου Π.Π..

Όσο όμως δύσκολη είναι η συνθήκη, τόσο πιο σημαντικό είναι οι απαντήσεις αυτές να δοθούν από την πλευρά των καταπιεσμένων και αγωνιζόμενων ανθρώπων και οργανωμένων συλλογικών σωμάτων. Το άνοιγμα ενός μεγάλου και γενικού αγώνα αυτοοργάνωσης, κοινωνικής αλληλεγγύης, αντιστασιακής συλλογικής αυτοάμυνας και αντεπίθεσης, που θα θέσει ξανά τα ριζοσπαστικά, απελευθερωτικά, εξισωτικά και αλληλέγγυα προτάγματα στην αρένα της κοινωνικής διαλεκτικής, καθίσταται επιτακτικό. Μαζί του, τίθεται επίσης επιτακτικά η ανάγκη μιας συλλογικής και συνολικής εκστρατείας αφύπνισης, επαναδιαφωτισμού και συνοργάνωσης όλων των κοινωνικών κομματιών που βάλλονται, προς μια νέα αναγεννησιακή προοπτική και κατεύθυνση.

Όλα αυτά προς την συγκρότηση κοινής βάσης δεσμευτικών συγκλίσεων και συμφωνιών, σε ένα πρώτο τουλάχιστον επίπεδο, πάνω σε θέσεις και προτάσεις για την οικοδόμηση κοινών πλάνων και στρατηγικών. Για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων από διαφορετικές δυνάμεις, που θα εκφράζονται ισότιμα και αυτόνομα μέσα από έναν ενιαίο πολυσυλλεκτικό πόλο φυσικής και πολιτικής ισχύος, στα διάφορα επίπεδα της ζωής και των αγώνων μας. Ένα αυτόνομο πόλο, που θα μπορεί να θέσει με διεθνιστικό βλέμμα ζητήματα κοινωνικής και πολιτικής ισχύος, σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, αυτή την φορά από την πλευρά των κοινωνιών και των ανθρώπων τους.

Η ηγεμονία του αστικού φιλελευθερισμού πάνω στο κοινωνικό φαντασιακό έχει αποσυνδέσει τον σύγχρονο άνθρωπο, όχι μόνο από το κοινωνικό του περιβάλλον, αλλά και από τον ίδιο του τον εαυτό. Αυτή η συνειδητοποίηση εκφράζει ακόμα πιο καθαρά την αντίφαση κυρίως των σύγχρονων δυτικών κινημάτων και του σύγχρονου ανθρώπου, συμπυκνώνοντας όλη την τραγικότητα της ύπαρξης. Τα δυτικά κινήματα αν και συνεχίζουν να μπορούν να υπάρχουν ως συλλογικοί φορείς, σε ένα καθεστώς τυπικής γενικής πολιτικής ελευθερίας,

εντούτοις επιβιώνουν κάτω από ασφυκτικά πλαίσια επιτήρησης και προληπτικής καταστολής, οδηγώντας τα, τις περισσότερες φορές, να αποχωριστούν την ριζοσπαστική προοπτική τους και να ενταχθούν στον άνευρο φιλελεύθερο ακτιβισμό, την αφομοίωση, την αστικοποίηση και εν τέλει την μικροπολιτική εσωστρέφεια. Τελικά, αν θέλουμε να υπάρξουμε ως κοινωνίες, οφείλουμε να αντισταθούμε και αν θέλουμε να αντισταθούμε, οφείλουμε να αναλάβουμε την ιστορική ευθύνη να εξεγερθούμε και να επαναστατήσουμε.

Στη βάση όλων των παραπάνω προτάσσουμε την ανάγκη συγκρότησης μιας γενικής πολυεπίπεδης πλατφόρμας συνομοσπονδιακής οργάνωσης, συνάντησης, συσπείρωσης και συλλογικοποίησης, ενός όσο το δυνατόν ευρύτερου κινηματικού και κινηματικού φάσματος, για την ενεργοποίηση σε μια μακροπρόθεσμη καμπάνια άμεσης και πλατιάς κινητοποίησης. Μιας γενικής, συνομοσπονδιακής και ενωσιακής πλατφόρμας θέσεων και προτάσεων απελευθερωτικού αγώνα, με σκοπό και στόχο την υλοποίηση ενός κοινωνικού και πολιτικού κινήματος και προγράμματος κοινωνικής αλληλεγγύης, οικονομικής ισότητας, πολιτικής ελευθερίας και οικολογίας, βασισμένο σε μια αυτόνομη, διεθνιστική πολιτική κατεύθυνση.

Οι κοινωνίες και τα κινήματα έχουν ευθύνη να καλύψουν ένα τεράστιο κοινωνικό και πολιτικό κενό, συγκροτώντας ένα σύγχρονο, αυτόνομο επαναστατικό αντιπολιτευτικό πόλο, ο οποίος θα ξαναθέσει στο κοινωνικό πεδίο μια ριζοσπαστική ακρατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ιμπεριαλιστική, αντι-αποικιοκρατική, αντιπατριαρχική, διεθνιστική και οικολογική κοινωνική πρόταση αγώνα. Μια πρόταση, η οποία θα ξανακατεβάσει την κοινωνία και τα κινήματα στο δρόμο για την πτώση του καθεστώτος, χτίζοντας παράλληλα ένα νέο κοινωνικό φαντασιακό και έναν νέο υλικό κόσμο.

Έκδοση Ιούλιος 2025
Αθήνα

Blog: <https://sykaprosquat.noblogs.org/>
Email: sykapro_squat@riseup.net
X: [@Prosfygika](#)

Πως όμως απο τη φαντασία περνάς στην πράξη; Πώς το φαντασιακό γίνεται πραγματικό; Οι απαντήσεις δεν είναι εύκολες γιατί χρειάζεται μία αντιπρόταση απέναντι στο ήδη υπάρχον. Η αυτοοργάνωση όμως με έναν τρόπο βρίσκειτον δρόμο της κι έτσι οι απαντήσεις τριφογύριζαν διαρκώς γύρω από τις λέξεις “δομές” και “υποδομές”.

Η γειτονιά των Προσφυγικών είναι μία έμπρακτη απάντηση στις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που έχει επιβάλει η κυριαρχία. Οι δομές, οι υποδομές αλλά και κάθε υλικό εντός τους ενυπάρχει σε καθεστώς κοινοκτημοσύνης. Στην ουσία οτιδήποτε εκτός από τους ανθρώπους αποτελεί δομή και υποδομή της Κοινότητας.

Δεν βλέπουμε το εγχείρημά μας σαν μια νησίδα ελευθερίας κι ούτε έχουμε τέτοιες αυταπάτες. Είμαστε μέρος των ταξικών, κοινωνικών και διεθνιστικών αγώνων και βλέπουμε την αυτοθέσμιση, την αυτοδιαχείριση και την αυτοοργάνωση ως τον μόνο δρόμο απέναντι στο κράτος και τον καπιταλισμό.

Έχουμε πάρει την απόφαση να μείνουμε, να πολεμήσουμε και να αντισταθούμε για τα σπίτια μας, για την Κοινότητά μας, για έναν ακόμη απελευθερωμένο τόπο. Και θα μείνουμε μέχρι το τέλος!

"Είναι πεποίθηση και πρακτική μας ότι για να επαναστήσει και να αγωνίζεται κανείς, δεν είναι απαραίτητοι ούτε ηγέτες ούτε πολέμαρχοι ούτε μεσσίες ούτε σωτήρες. Για να αγωνιζόμαστε χρειάζεται μόνο λίγη ντροπή, κάποια αξιοπρέπεια και πολλή οργάνωση."

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος (τώρα Καπιτάν Μάρκος)

